

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an	6 »	
Pe un an	12 »	

Odiseada lui Eminescu.

— Un capitol instructiv la cultul marelui poet. —

Odiseada lui Eminescu? E, că vă pare șodă această combinare de nume? O, nu-î vorbă de poetul Eminescu, ci numai de volumul său de poezii și nu despre o ră-tăcire de 10 ani, ci numai de vr'o 18 luni, cu acea deosebire însă că Odiseu s'a întors după zece ani să-netos, voinic și frumos ca la plecare, iar Eminescu — înțeleg iarăși volumul de poezii — bolnav, rupt și sdren-țos. Dar acum să venim la adecă.

Într'o ți mă întâlnesc cu un prietin, care de de-parte deja î-mi făcea semne.

— Bine că te gălesc — î-mi ție ajungându-mă — tot doria să te întâlnesc. Fii bun împrumută-mi pe câte-va ție poeziile lui Eminescu. Peste trei săptămîni o să ți-le reînapoiez cu mulțumită.

— Cu plăcere! — î-am respuns fără să îau act despre străina illogică a cuvintelor sale.

Cam o lună și jumătate în urmă iarăși mă întâl-nesc cu el. Acum e ție făcuî semne.

— Brava, că te ved! — î ție — Ași avea lipsă de Eminescu. Când te-ași putea găsi acasă?

Prietinul meu se scărpină după urechi.

— Al naibii! — î-mi răspunsă apoi. — Tocmai erî mi l'a cerut avocatul Porfiriu și creșând că n'ai lipsă de el i l'am dat. Mî-a promis însă că peste doue ție o să mi-l reînapoieze negreșit. Am să ți-l aduc apoi pe loc.

Î-l cunoșteam pe Porfiriu de un mare iubitor și sprijinitor al literaturii române. Cu plăcere și bucurie am luat decî notiță despre această migrațiune.

Vremea trecu.

La vr'o lună dădu-î de avocatul Porfiriu. Ședea la bere. Mă folosii de prilejul acesta, să aduc vorba la Eminescu.

— Al D-tale e dară acel volum? Ce maî poet, acest Eminescu! — adaose apoi însuflețit. — Ce limbă, ce stil, ce fantezie, ce avânt...

— Maî ai lipsă de el?

— Nu, dar uite cum stă treaba: l'am împrumutat dómnei Arvinte. Mî-a spus că a tot aușit vorbindu-se de un ore-care Eminescu și că ar dori să-î citiască poeziile. Încă luna asta î-l veî avea.

Am luat-o la cunoștință. Aveam până la sfîrșitul lunii încă 14 ție.

Vremea trecu.

Colo către sfîrșitul lunii următoare sórta binevoi-tóre î-mi dădu prilej să convin cu dómna Arvinte. Mă aleseserë într'un comitet, care avea să îvite la un fel de pic-nic maî multe familii. Dómna Arvinte cădu din întimplare în reionul meu.

— Ce ție la Eminescu? — mă întrebă înțelegend că și e ție mă ocup nișel cu literatura. — Mie î-mi place mult. Î-am citit poeziile pe doue ori. Domnul Porfiriu mi le-a împrumutat. Ce versuri admirabile. Săptămîna trecută când a fost aici nepóta mea Elvira din Ileni, i le-am dat ei să le citiască. Ea-î o mare admirátóre de

poezii. Când a plecat le-a dus cu sine să le învețe pe de rost, promițându-mi că peste o lună — când mă va cerceta iarăși — î-mi va declama frumoasa satiră (!) »Luceafărul».

Adecă: Elvira, Ileni, o lună. Când am eșit mi-am făcut trei noduri în batistă.

Apa curge, vremea trece, omul uită.

Odată — nu mai știu câte luni după conversația mea cu dâna Arvinte — iată numai că drumul mă duce prin Ileni. Advocatul, la care lucram, mă trimisese în ceva cauză. Am făcut mai multe vedute, între altele și la casa domnișoarei Elvira. M'au rugat să rămân la masă. Firește că am rămas. Eram mai mulți oșpeți. Am prânzit bine, foarte bine: supă de urez, carne cu sos, sarmale, friptură de găscă — dar aste nu se țin aici. Să revin la obiect. După masă domnișoara Elvira ne-a arătat lucrurile ei de mână, am lăudat trusoul de ea cusut, i-am admirat jocul la pian (un vals, o polcă, o serenadă și două marșuri), apoi am rămas vrăjiți de glasul ei dulce (ne-a cântat: «D'ași fi rege», «Pasere nevinovată», «Știi tu» și «Somnurose» păsărele) și în urmă ne-a declamat »Luceafărul».

— Îubești mult poeziile lui Eminescu? — o întrebați adaogând câte-va complimente pentru declamarea precisă.

— Da. Cele mai frumoase le-am învățat »par coeur».

— Le ai pute în biblioteca d-tale? — întrebați cu un gând ascuns și perfid.

— Le-am avut. Mi le dase mătușa mea Arvinte. Alaltă-eri însă mi-a plecat o prietină bună cu numele Elena la o școală de fete din Ardeal și la dorința ei i le-am dat să aibă ce citi pe drum. Mi-a promis că la crăciun — venind pe sărbători acasă — o să mi le aducă.

N'am dis nimic.

Crăciunul e o frumoasă sărbătoare, mai ales dacă i-l poți serba acasă, în cercul iubitorilor tei...

Trecu crăciunul, trecu Paștile.

La sfârșitul anului școlastic aveam să refer ez la un diar despre programele institutelor noastre de învățământ. Răsfoind programa acelei școli de fete din Ardeal la »donațiunii» ce citesc?

«D-șoara Elena din Ileni a dăruit pe seama bibliotecii un exemplar din poeziile lui Eminescu».

Mi-am scos carnetul unde î-mi am însemnate cărțile și după numele lui Eminescu am făcut o cruce:

N-rul 27. M. Eminescu: *Poesii complete* †.
Requiescat in pace!

Nu de mult s'a făcut o selecțiune între cărțile din biblioteca acelei școli de fete. Cărțile vechi și rupte s'au scos și înlocuit cu altele noue. Am acolo un prietin bun, care cunoscând interesul meu pentru cărți vechi (pentru multele și caracteristicele note marginale ce le fac cititorii) într'o di mă surprinde numai cu un vraf

de cărți. Desfac pachetul și închipuiți-vă de ce dau? de Eminescu, de Eminescu al meu!

L'am prins cu dragoste, l'am dus cu pietate la gură și cu evlavie am depus pe păreții lui un sărut cucernic, pe când din ochi î-mi cădure două lacrimi provocate de bucuria acestei revederi neașteptate.

Cu asta s'a terminat aventurișoara odiseadă a lui Eminescu. Eri l'am trimis la un compactor să se re-creeze.

I. I. S.

Prevenitor.

— Crede-mă, dragă domnișoară, iubirea singură fericeste.

— Singură? Eū am tot auđit că iubirea în doi!

In naturalibus.

Dantistul: După aceste te rog dară, să binevoiești a-mi da fica d-tale de soție.

Tatăl: Cu bucurie, dar trebuie să-ți aduc la cunoștință că nu-ı pot da zestre mare. În schimb însă vei intra în cercul unei familii estinse, a cărei membrii cu toții au dinți reı.

DIN ȘCOLĂ.

Învățătorul: — Să-mi spuı dară, Petre, ce folose ne aduce vaca.

Petru: Ne dă piele, carne, oșe, lapte, brânză, și . . . și . . .

Învăț.: Noa, ce ungi pe pâne?

Petru: Și lictar de prune.

Drept are.

Nevasta: Veđi, așa sînteți voi bărbații! Înainte de nuntă î-mi promiteai că mă vei purta pe mîni și acum nici brățarul ăla de aur nu vrei să mi-l cumperi.

Bărbatul: Mî-ar fi numai cu atît mai greu să te port.

PĂCĂLIT.

Domnul Pipirig era candidat de profesor și propunea — interimal — doue studii într'un institut. Era însă de o fire foarte șodă, așa încât băieții nu-l plăceau de loc. Mai ales cu Epure avea mult năcaz. Î-l pedepsisă odată pentru neglijență și d'atunci nici nu-l mai saluta.

— Domnule director — se adresă într'o zi domnul Pipirig directorului institutului — numai pot eși la cale cu Epure. Nici nu mă ține de vrednic să mă salute, și fiind-că î-am spus-o de mai multe ori și totuși nu mă ascultă, te-ași ruga să-î vorbești d-ta.

— Las' numai pe mine.

Aceiași zi încă directorul î-l chîamă pe Epure la sine și-î ține o vorbire lungă, dojenindu-l pentru purtarea lui necuviincioasă.

— Când î-l veți întîlni dară pe profesorul Pipirig, să-l saluți. Mai înțeles?

— Foarte bine, domnule director — îi răspunde Epure zimbînd diabolic.

Țiua următoare se întîlnește cu Pipirig și cum î-l vede se duce spre el.

— Domnule profesor, domnul director te salută.

Din tractul Halmagiului.

....., la 10 nov. 1900.

Majestate archiepiscopărească!

Aprópe din tóte părțile lumii primește Majestatea Vóstră archiepiscopărească corespondențe, rapórtе și tot felul de știri, ma chiar și din cealaltă lume, numai din tractul nostru, mai ales din renumita și falnica nóstră cetate «Baltele» nu se scrie nimica, măcarcă așa-î dicala:

Frunză verde cărligonț,
Nu e sat ca Gurahonț,
Vrăjitor ca talageanu,
Belitor ca halmageanu,
Nici popă mai olintat
După «*protopopiat*»
Ca și Cornel-pițiguș,
— Mare ca și d'un căluș,
Zdravén, frumos, faîn-fecior,
(Stranticot-Palmă'n picior) —
După, . . . după, . . . vė spun eű:
După tractul — socru'-seű.

Par'că dela întrarea lui *Sergius*, marelui duce de Těrnava-Kărstău-Vața de sus, etc. în eparchia Preasfințitului Înalt, orî Înaltului Preasfințit Arhiepiscopăresc Colac am dispărut cu totul de pe spatele globului imălos, par'că nu mai suntem demni de amintire, ca și cum noi, veđi Dómne, am fi numai iac' așa, numai niște nemernici în Israil. Un lucru acesta cât se póte de greșit. Greșit, đic, meritând noi amintirea preagrațiosă a Majestații Vóstre archiepiscopărești, fiindcă noi am ajuns deja culmea perfecțiunei pe tóte crengurile artei și științei omenești și neomenești. În economia națională suntem neîntrecuți, dovadă eclatantă marele medailon ce l-a căpătat la esposiția de vite din Paris popa Sergiú din Vața de sus, apoi diploma de purgament obținută tot acolo de cătră dascălul din Leasa pentru producerea celui mai perfect băgău, apoi altă diplomă tot mai mare și tot acolo căștigată de cătră cetățenii cetății *Baltele* pentru producerea en gros al sirupului de mere pădurețe, poreclit «ciuderiú», care prin marele seű esport în străinătate a recorit așa de bine pe Buri și Chinezi. Ma chiar și Șahul Persiei s'a servit de această fenomenală beutură cu ocaziunea întreținerii sale în Iuda-Pișta, mulțumindu-1 într'atâta, încât a promis solemn, că în viitor va veni călare pe o cămilă albă direct spre cercetarea renumitei nóstre cetăți Baltele. Tot escelent de bine stăm și cu afacerile nóstre bisericesti scolare, dar în deosebă cu simțul religios-moral al poporațiunii. Turma cuvântătoare alui Cristos, adăpată de sfěntul *spir-(i)t* al jupănului Ițic, e chiar în stare a se păstori ea singură, dar mai ales atunci când păstorii duhovnici au luat lumea 'n cap cu mătură, lopeți, obede și rude pe la Giula, Măcău și alte capitale din grosul Europei. În ale industriei naționale așiderea suntem înaintați într'atâta, încât dóră

nică Franța mai dihai. Cămișe de luleauă, spete de răsboliiu nicăiri mai «echt» decât pe la noi. Și așa dispunem de o mulțime de înalți diregători: vornici de țeară, gornici de păduri, spornici de vorbe góle și dornici de țuică, apoî spătarî, samsarî, firezarî și și usurarî, etc. abstrăgênd dela numerul considerabil al diregătorilor titularî și onorarî, cari afară de nume și conume mai sunt distinși cu titlurile: împêrat, hatman, prezeș, logofăt, ispravnic, etc., că am putea rivaliza în ale aristocrației chiar și cu vechia Moldovă, ma întrecem și Franța. Neîntrecuți suntem și pe terenul literaturêi, avênd față de alte neamuri un număr considerabil de *poeti*, cari după tolcloriști sunt — *iștălaie*.

Din meritul ce ne compete pentru aceste colosale progrese, partea leului se cuvine bisericelor și școlêlor nóstre.

O împrejurare însă reclamă, ca în conducerea acestor instituțiuni să se facă o schimbare cu privire la *persóna șefului conducător* al acestui tract.

Adecă: Știi, omul deacă îmbêtrânește, tot perde și din putere și din minte; e dóră și lucru firesc, că de unde tot ia și nu mai puî, se gată de la o vreme. Așa e cu puterea, așa și cu mintea.

Tot așa și cu preacucernicul nost protă, care tot a luat și adî și mâne, până ce acum nu mai are de unde și ce luă, eo-ipso: *demisionarea* e la pragul uși. E însă o întrebare mai mare decât turnul Eiffel, că *cine îi va fi moștenitorul?* Adecă cui o să testeze bêtânul cucernic aceasta «moșie», pentrucă — de sine înțeles — nică o vulpe bêtână nu tolerează să-î ocupe bârlogul alte dihanii, până va avea la îndemână căte-lușii seî. De aceea el în tot chipul se întrebă și chibzuieste: «Dintre fii mei numai unul e popă, dar el î-și are postul seú destul de frumos și tot nu va primî; fetele după statutul organic și după paragrafi sfinței Pravile nu pot fi protopopi, că n'aú barbă. Ce voiú dară? Testa-voiú acest bârlog unicului meu ginere-duchovnic Cornelaș, țuca-'l-aș, ca să-'l moștenească cu pușorii seî, și asta cu atât mai vêrtos, că de când am început a tot perde din dóge, el m'a suplinî în tóte afacerile și ca atare e bine deprins în licitarea parochiilor și în revidearea socoșilor bisericêști-cultuale? Voi dară, iubișilor mei sfetnici, hatmanî, spătarî, gornici și de rachiú dornici, la eventuala alegere să țineți numai și numai cu Cornelaș, țuca-'l-aș!

Și acest plan se vedea ca realizat.

Eú însă, care nu am avut dorul de a face parte din această înaltă aristocrație — de și sum orășan de frunte la noi în Baltele, nu ma, dar chiar și în tot tractul — numai indirect am fost informat despre acest plan frumos, împreunat cu atâtea șanse de reușită.

Eram decă fórte curios a cunoște persóna protopopului *in spe*, cu privire la făptură, pricepere, purtare și eventualul program de muncă. Am luat decă drumul imălos al țerii spre Almăș, reședința protopopului *in spe*. Sosit în comună o surprindere peste

cealaltă. De și întrebam destul de respicat: Unde locutește popa? — tot alte deslușiri mi se cereau: Care popă, hăl întreg, orî hăl stîrpit? — iar altul: Care popă, br . . . , orî cealalt, adus din Luguzeú?

Eșit odată din labyrint, mă pomenesc în față cu un băiat nică prea mare nică prea mic, cum e mutul mai voinic, î-'l întimpin:

— Bună ziua, băiete! Mi se pare de pe pantalonî, că tu ești pruncul popii; spune-mă dară, acasă e tátuca?

— Că mă rog eú n'am tată, eú sum Cornelaș, protopop în spe al Halmagiului și al părșilor adnexate dela Ocișor până la Basarabasa.

Am remas fert. În acest modest respuns i-am găsit tóte calitățile. M'am depărtat și pace.

Majestate archipărească! Vê rog cu multă supunere, să vê îndurați preagratos a spune bravilor hălmăgenî să nu uite, că tractul nostru nu e moșia protopopului Groza; să nu uite că de această familie (de care sātu suntem deja până 'n gât) nică o Sanctiune Pragmatică nu ne leagă.

Mai multe cu altă ocașiune. Videant consules!

Al Majestății-Vóstre
Archipăsărești supus aristocrat
și cioplitor de lopete:

Levascrit, m. p.

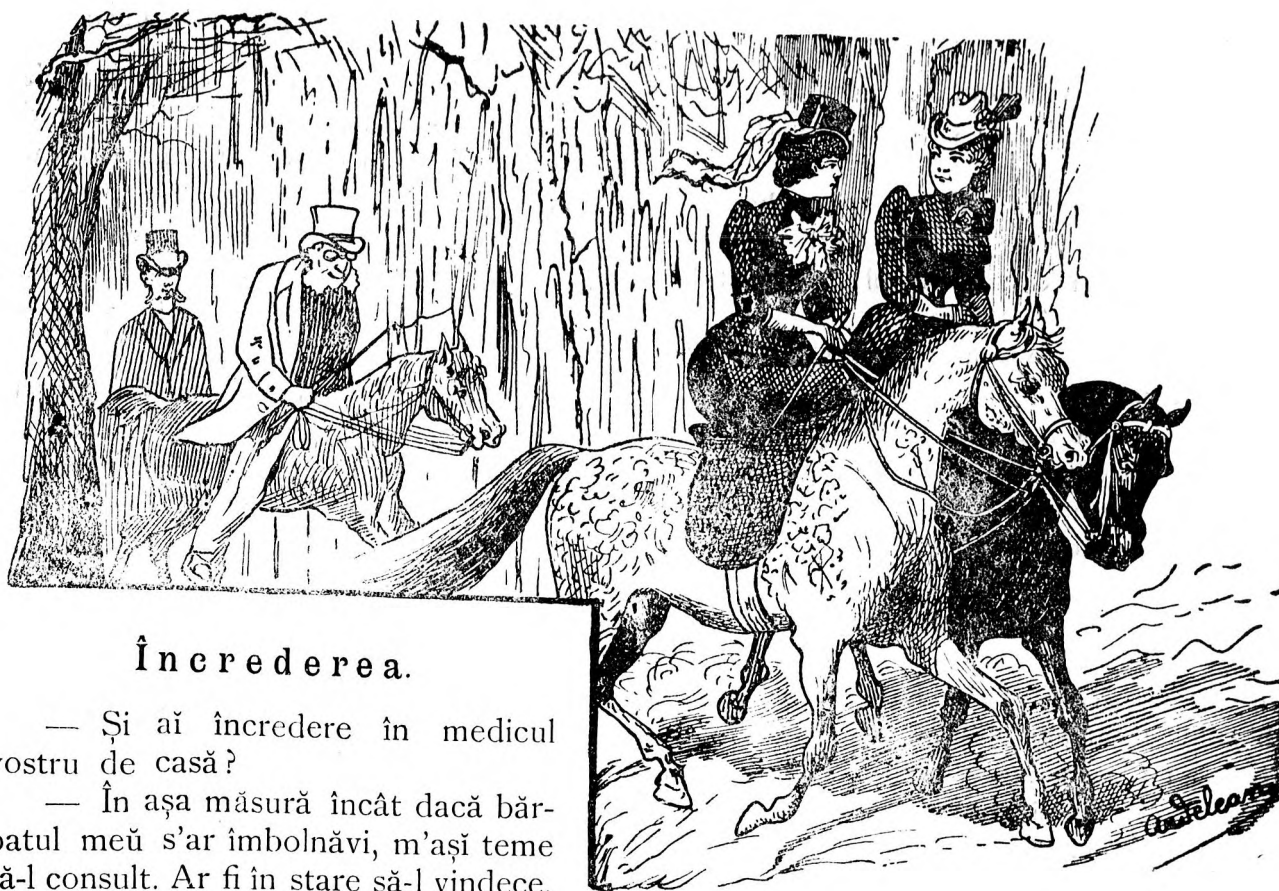
S i m p l u.

— Te rog, domnule, spune-mă ce faci și cum o puî la cale să vorbești cu spirit?

— O, asta e fórte simplu. Î-ți gândești mai întii ceva prost, de tot prost și-apoî spuî tocmai contrarul.

Încrederea.

— Și ai încredere în medicul vostru de casă?

— În așa măsură încât dacă bărbatul meu s'ar îmbolnăvi, m'ași teme să-l consult. Ar fi în stare să-l vindece.

CONSULTAȚIA MEDICALĂ.

Ploua cum nu mai plouasă de mult. Advocatul Priel și prietenul și colegul său Mălin ședeau acasă și fumând țigarete — se plictiseau de morțe.

Ce și poate face omul — când e la baie, și ploaia cade ca din ciuberc — decât să se plictisească?

— A . . . a . . . căscă la o vreme Priel, întreprupând astfel tăcerea ce domnia deja de mulțisor între ei. — Mor de urit.

— D'am avea cel puțin cu cine face o parte de «calabrias» — îi răspunsă Mălin căscând și el una.

— Bine, dar de unde?

— Știi una? — întrebă d'odată Priel sărind în picior.

— Ei?

— Doftorul băilor locuiește aici în apropiere, în strada intie. Să-l invităm pe el.

— Și crești că o să vină?

— Ași! O să avem mai multă minte, decât să spunem de ce-l chiamăm. Îi trimitem vorba, că te afli reu și-l rugăm să vină de loc, — și Priel eși să dea servitorului ordinul de lipsă.

Peste câte-va clipe doctorul sosi — tot o apă. Își depusă paltonul și se apropiă de Priel, care se întinsesă pe sofa și se prefăcea că-i bolnav.

— Ce-ți lipsește, domnule avocat? — i-l întrebă doftorul pipăindu-i pulsul.

— Nu știu! Dar câte-va clipe înaintea de a sosi d'odată m'au apucat niște sgîrciuri, încât era să amețesc de durere. Acum au trecut. Mă-e teamă însă să nu revină din nou. Mai așteaptă o leacă, și așa plouă încă.

Se puseră la povești și din vorbă în vorbă ajunseră la — calabrias.

Firește, că «sîrciurile» lui Priel, nu mai «reveniseră», dar în schimb da vr'o trei «terț», și «cvart» case, «cvint» contre și alte cărți năbădăiose.

Doftorul avu al naibii «pech». Când după un cîas se sculă — cerul se resbunasă — perduse vr'o 8 fl. În schimb însă înțelesesă că-l trăsaseră pe sfîră.

Ascundându-și necazul și dorind lui Priel «grabnică reînsănătoșare» se depărtă lăsând cei doi prietini în cea mai bună dispoziție.

Țiua următoare însă iacă numai: servitorul doftorului aduce o contă. Priel o ia și citind-o începe se schimbe la fețe.

— Ce ai? — i-l întrebă Mălin.

— O bată-l crucea pe mișelul ăla de doftor! Uite ce contă ne-a trimis:

Consultație medicală	5 fl.
Un cîas jucat «calabrias» (perdere de vreme)	10 fl.
Perdut în «calabrias»	8 fl.
Suma	23 fl.

D'atunci au abdis amendoi să mai chieме pe vr'un doftor la consultație medicală.

VREMEA POTRIVITĂ.

Copilul (în decursul unui concert): Mamițo dragă, vino șterge-mi o leacă nasul.

Mama: Acum nu se poate, e un solo de violină. Trebuie să așteptăm până încep iarăși și trimbițele.

CRIMA MISTERIOȘĂ.

Luna se ascunsese după nori...

Dintr'un tufiș des d'odată eși un om, care cu priviri selbatice privi în jur...

Nu se zărea nime, când d'odată se auziră niște pași mici, ușori, un sgomot ca de foșnete de rochiți. Omul amintit se ascunsese după o movilă de pietriș și strângând pumnii aștepta în tăcere.

Óre ce se petrecea în sufletului acestui nefericit? E mister, taină.

Pașii devineau tot mai tari... se zăria deja — luna încă eșise de jumătate — o haină albă ca neaua, ce-o purta o fință nevinovată, care în liniște se întorcea în sat. Se întărziase póte la câmp.

Chiar când ajunsese în dreptul movilei de pietriș — omul acel misterios sări în picóre și se aruncă în mijlocul drumului în fața ei.

O clipă se priviră în tăcere. Ea cu priviri timide, rugătoare, blânde, el cu priviri crunte, nemilóse, selbatice. Ea părea a-i cere mila, dar el fără să dîcă un cuvânt o apucă de grumaz și început a o sugruma. Ea nu scóse nici un strigăt, nu făcu nici o încercare de scăpare, ci aruncându-i încă o ultimă privire de o nespusă tristeță — muri.

Nemilosul bandit de nópte o ridică și aruncând-o pe spate își îndreptă pașii spre sat. În marginea satului întră în o crișmă mică, murdară, de unde neobservat trecu în o chilie din fund.

Aici i-l aștepta Ițic.

— Iată-ți marfa dorită, Ițic — îi dîsese hoțul, aruncând trupul pe care nu-l părăsise încă de tot căldura.

Ițic privi la trupul mort cu priviri poftitóre, i-și întinsese mâna murdară, unsurósă, plină de crețe și tremurând pipăi rînd pe rînd pîeptul, sínul rotund al mórteii — și-și dădu expresie satisfacției sale prin tr'un rîs ușor. D'odată însă deveni serios.

— 1 corónă! — dîsese el adresându-se hoțului.

Micimea asta de — sumă revoltă și inima de piatră a acestui nefericit, care fără milă stînsesese viața unei fințe nevinovate.

— Cum? — strigă — numai o corónă pentru gâsca asta grasă?

Speculant.

Ionel e ficiór de însurat. Privatierul Ganea are mai multe fete de măritat. Ionel într'o dîi i-l cercetează.

— Fata mea cea mai mare a studiat medicina și va căpeta 20,000 cor. zestre. Fata a doua n'a studiat nimic, dar a învățat economie casnică, și va căpeta 40,000 cor. zestre.

— N'ai vr'o fată, care n'a învățat nimic? — i-l întreabă Ionel.

De prima calitate.

Profesorul Unghie e de o miopie rară.

Într'o dîi scria la o carte când d'odată i se aședă pe manuscris o muscă. Domnul profesor se spăria de punctul acela negru și creșdend că a făcut «un porc» i-și bagă mâna iute în buzunar și-și scóte o gumă, să șteargă porcul.

Apropie guma de hartie și musca firește dispore.

— Hîm, — observă la dispariția punctului negru. — O gumă de prima calitate! Am să o recomand tuturor cunoscuților mei. Abia dai cu ea odată peste hărtie și peata și dispore.

Întrebare migălósă.

Un tată șede cu copilul seú într'o cafenea și privește în stradă. Copilul zărește afară o damă, care se plimbă înjos și însus aruncând în tóte părțile priviri căutátóre.

— Pe cine așteaptă dama acea, tată dragă? — întreabă copilul curios.

— Hm! așteaptă pe un domn, pe un domn... numai nu știe pe care.

SCĂPAT DE GRIJĂ.

— Bună dîiua, domnule Albu, cum i-ți mai merge?

— Cum să-mi meargă? Veđi dóră cum i-mi merge: bine, fórté bine. Dar d-tale, domnule Negru?

— Nu prea bine. Acuși i-mi lipsește una, acuși alta. Sănătatea i-mi dă multe grijă.

— Veđi, eú mî-am întocmit lucrul de tot altmintenî. Mî-am chiemat medicul de casă și i-am dîs: Dacă vei face să trăiesc 60 de ani, capeți 5000 de coróne, dacă o să trăiesc 70 de ani, vei căpeta 10000 de coróne, iar dacă o să ajung vîrsta de 80 ani o să-ți dau 20000 de coróne. Eî, acum las' să-și spargă el capul, cum să-mi păstreze sănătatea.

Dicționar chinezo-român.

<i>bing-bang</i>	cîsornicul de turn.
<i>püh!</i>	admirarea.
<i>pah!</i>	disprețul.
<i>ai-ai</i>	uîmîrea.
<i>vai-vai</i>	bătaia.
<i>lung</i>	articol de fond.
<i>ho!</i>	birjarul.
<i>pha-puc</i>	păpucul
<i>tsi-ne?</i>	întrebarea
<i>sha-sha</i>	regele Sêrbiei.

MALIȚIOSĂ.

— Crede-mă dragă, eu am dat deja multe corfe.
— Te cred, cum nu te-ași crede?! Dar mi se pare că ai dat cu una *prea multe*.

Reminiscențe de resboi.

În Anglia, precum se știe, serviciul militar nu e obligator. Fiecare se poate înlocui prin altul.

— Da, resboiul e ceva înfiorător! — ține într-o țară Iones către o cunoscută a sa. — Nicăi n'ar trebui început așa ușuratec, când recere atâtea jertfe. Și eu am cinci morminte în Africa, care păstrează pe vecie, ce odată mi-a fost scump, foarte scump.

— Toți copiii d-tale? — îl întreabă cunoscuta plin de compătimire.

— Nu, ci substituți! Fiecare dintre ei m'a costat 1000 de dolari.

Profețirea.

Un tinăr se duse odată la o somnambulă s'o întrebe asupra sorții sale.

— Veți trăi în mizerie și griji până la vârsta de 30 de ani.

— Și după aceea?

— După aceea . . . te vei fi obișnuit a trăi așa.

DIN ISPRĂVILE LUÎ PĂCALĂ.

I.

Elegant îmbrăcat, cu cias și lanț de aur, Păcală intră odată în o mică tutungerie. Proprietarul surprins de mușteriu înalt, i-și preface fața într'un zimbet perpetuu și-l întreabă cu glas de mîiere:

— Cu ce vă pot sta la dispoziție?

— Ai țigări bune?

— Da!

— Trabuco?

— Da, de prima calitate.

— Mai multe cutii?

— Câte dorești! — îi răspunde proprietarul prăvăliei, simțindu-se în cer de bucurie că a dat de un mușteriu, care are lipsă de mai multe cutii de Trabuco!

— Bine, domnule, — îi ține Păcală — dar Havana ai?

— Da și de acele.

— Tot mai multe cutii?

— Numaî doue.

— Nu face nimic. Sper însă că ai și țigări de Portorico?

— Cum nu, cum nu!

— Ei bine — încheie acum Păcală — când o să am lipsă de astfel de țigări o să vin. Te salut prietene! — și ese.

Ce-a mai ține comerciantul e de prisos s'o spunem.

II.

Păcală dăduse negreșit peste o comoră ascunsă. De câte-va ține numai cu bancnote plătia. Mănca în cel d'întii hotel și dădea bacșisuri mai grase decât un conte.

Într-o ține băiatul de serviciu îi aduce supă și vrea să ese, când aude numai că Păcală îl rechiamă.

— Băiate, supă asta nu se poate mânca.

— Mă rog, o să-l trimit pe chelnerul — îi răspunde băiatul spăriat.

Chelnerul vine.

— O, nu face nimic — îi ține el lui Păcală — o să aduc eu o altă supă de raci, care știu că o să-ți placă Măriei Sale.

Chelnerul îi aduce o supă de raci și se depărtează.

— Chelner! — îi strigă Păcală.

— Supă asta nu se poate mânca!

Chelnerul nu mai știa ce să facă. Î-și vedea deja bacșisul obișnuit tulind-o la fugă în țări necunoscute.

— O să-l chem pe șeful bucătăriei.

Șeful bucătăriei vine.

— Am să fac eu Măriei Sale un bulion, care știu că-ți va plăcea — și șeful intră în bucătărie și pregăt este cu cea mai mare îngrijire un bulion, încât l'ar fi lăudat și marele gurmand Brillat-Savarin.

O duse el însuși lui Păcală și așteptă în tăcere ce va dice Păcală.

— Supa asta nu se poate mânca! — îi dîsă Păcală.

— Dar în numele sfântului, de ce nu se poate mânca? — î-l întrebă bucătarul în desnădejde. — Nicî nu ai gustat-o dóră încă!?

— Supa asta nu se poate mânca — îi răspunsă Păcală rece, fără să-și pearda sângele rece — *căci n'am lingură.*

Băiatul de serviciu uitase anume să-î pună lingă farfurie și lingură.

III.

Ștregarul de el se împrietenise cu o familie aleasă din orașul seú. Familia — sosită numai de curênd — nu știa nimic despre ștregăriile lui și așa î-l invită într'o di la masă.

Păcală firește primește invitarea cu cea mai mare plăcere.

Sed la masă. Păcală gustă tocmai dintr' un caș-caval escvizit, când d'odată se oprește în mâncat.

— Veđi, stimată domnișóră, — se adresează vecinei sale dela dreapta, arêtându-î pe virful cușitului seú o sfârmătură de cașcaval — veđi, de atâta poate muri și cel mai tare boú din lume.

Domnișóra î-l privește uimită.

— De acea mică bucățică? — î-l întrebă apoi.

— Negreșit.

— Nu se poate.

— De ce nu? — îi răspunde Păcală. — Înțeleg anume: dacă nu mai capetă nimic alta de mâncare.

Chloroform amorizat

— Schiță din viața Lungomanilor*.

arolda!

De ce să mai trag nădejde, când și așa știu că-î înzădar? Nu am noroc! O, de mult știu deja că n'am noroc. Orî de ce m'ași

fi apucat — tot cu desastrósă desamăgire s'a sfîrșit. La romanele mele de amor de obicei alți scriaú pre-vorbirea, în cărți totd'auna am perdut, de câte orî nu mergeam la cursurî profesorul citia catalogul, croitorul meú totd'auna atunci pășia în odaia mea, când î-mî

* Lungomanii erau o seamă de tineri «plinî de viitor», cu dorurî și aspirații mari, o mare doză de încredere și o disparentă doză de bani. Veșnic veseli, veșnic lipsiți.

numeram banii, la loterie nici odată n'am dobîndit (deși odată aveam chiar și loz! Mi-l dăruisă cumnatul unui văr — de mânie, că el nu dobîndisă cu el nimic.)! . . . O, și eú încă ași fi dorit să fiú autorul unei pre-vorbiri de roman, să câștig odată în cărți, să fiu odată de față când profesorul citește catalogul, să dobîndesc odată la loterie . . . O, vise frumoșe, nădejdi amăgitoare idealele tinereții mele . . . — și Chloroform, sfîrșind filipica optimizmului seú înăscut î-și ascunsă fața în mîni . . .

*

În vremea asta Lungomanii țineaú mare sfat. Deja de șecce minute jertfia fiecare lui Harpocrate, deul tăcerii.

— De necređut, — începu la urmă Ghiță, socotind de ajuns prinosul adus de el aceluí deú atât de adorat de noi romaniî când e vorbă să răspundem la apelurî adresate simțului nostru românesc. — De necređut.

Și par' că ceialalți Lungomanii ar fi așteptat numai acest impuls — cu toții eșire din adîncimile reflecției și ale meditațiunilor.

— Să se amorigeze în o astfel de fată! Dar ea n'are decât trei dinți! — observă Pișală.

— Dar cu atât mai — stricați, adausă Mefisto.

— Dar e urită ca nóptea.

— Ah, dacă Elena lui Menelaú, regele Spartei, n'ar fi fost mai frumoșă decât Harolda: Paris n'ar fi răpîf-o, n'ar fi avut loc expediția Grecilor la Troia, n'ar fi avut loc multele lupte înaintea acestei cetăți, nici Odiseú n'ar fi putut rătăci șecce anî și în ultimă consecvență Homer nu le-ar fi putut cânta! — î-l întrerupsă Dođtorul aducêndu-și cu gróză aminte de secundele, ce-î procurasă în liceú «Iliada» și Odiseiada».

Lucrul, sta așa: Cloroform se amorigasă într'o fată de dugheană de o «frumșetă aprópe mai contestabilă decât nevinovăția ei anatomică».

Amorul lui se manifesta într'un mod neîndoielnic: Schimba tot la patruspredece șile gulerul — chiar și dacă nu ar fi fost murdar, — fiecare Simbătă se pîeptena și — last not at least — era atât de distras încât nici chiar la sfîrșitul lunii nu mai așeđa mcurile de țigarete într'o cutie anume destinată spre scopul d'a forma în vremurî de nevoi un «fond de rezervă de colórea tutunului».

Vorbea lung, — mai lung decât nasul lui Dinu, dulce — mai dulce decât cîaiul lui Pișulă (care punea într'o filigeană «din neatênje» câte cincî bucăți de zahăr, mai ales când î-l bea la vr'un coleg) și în urmă confuz — ca un articol politic, care vrea să lámuriască o chestie de importanță națională. Cu un cuvênt: se prefăcusă într'un perfect gentleman.

Dar cum se amorigasă un astfel de om? Cum se amorigasă un astfel de om într'o astfel de fată? Cum se amorigasă un astfel de om într'o astfel de fată într'un așa mod? Iată întrebările, carî vè rog să mi le puneți ca să vè pot lámuri.

Un singur cuvânt va tăia ca o sabie ascuțită nodul ăsta gordian.

Cloroform era miop, aprópe mai miop decât un politician român când e vorba să prevadă urmările unei acțiuni mai mari. Cloroform dară era miop, purta ochelari și — din nebăgare de seamă își sparsesă ochelarii. De ce nu-și cumpărasă alți ochelari?

Chiar acesta e călcăiul lui Achille.

Plecasă chiar să-și cumpere ochelari când fatalitatea îi aduse în drum acea fată de dugheană. A o vedea,

a rămânea încântată de ea, a o urmări numai decât — fură pentru Cloroform poruncile fatalității.

Așa se înamorasă de ea încât uită chiar să-și cumpere ochelari și necumpărându-și ochelari nu putea ajunge să vadă «lucrurile în lumina lor adevărată».

Sanarea acestei stări triste de lucruri avea de scop acel sfat al Lungomanilor. Despre sanarea ei însă de altădată.

Indirect.

Bărbatul (redactor, după prânz): Drăguță, fii bună impramută-mă pe cât-va timp cartea ta de bucate. Trebuie că e plină de erori de tipar.

Nevasta: De unde o deduci.

Bărbatul: Din prânzul nostru de azi.

MIREASĂ ȘI NEVASTĂ.

— Nu știi vr'un frumos loc de excursie? — întreabă într-o zi Ionel de prietinel seú Ghiță. — Ași dori să fac mâne o plimbare cu nevasta mea.

— Cum nu! — îi răspunde Ghiță. — Cunosc un loc foarte romantic «La ruine».

— Cât ține drumul?

— Mai bine de trei ciasuri.

— Merci.

A doua zi Ionel și nevasta sa pleacă pregătiți pentru o excursie de patru ciasuri.

— Dar bune îndrumări mi-ai mai dat! — îi dice Ionel altă zi lui Ghiță. — Nici un cias n'a durat.

— Nu știu, noue atâtea ne-a trebuit.

— Cu cine ai făcut tu excursia?

— *Cu mireasa mea.*

Dintr'o prelegere.

Profesorul: Istoricul roman Tit Liviu s'a născut în Padua dela 59. i. de Chr. până la 17 d. Chr.

Știri teribile.

În curînd o să apară memoarele interesante ale marelui diplomat și mandarin chinez Min-tse-scu. Dăm aici ca probă câte-va specimene interesante.

La 31 *iulie* am fost *decapitat* la porunca împărătesei, fiind-că-mi înarmasem servitori în contra străinilor. Mandarinii Hois-cia-hoi și Hū-ho-ho au fost decapitați pentru aceeași crimă d'odată cu mine. Asta s'a întimplat la 10 dimineața. La 12 am prânzit împreună. Lipitori în ulei și sóreci în untură de ôie. A fost un prânz delicat.

1 *august*. Un edict al împăratului mă *laudă* fiind-că n'am luptat în contra străinilor și-mi poruncește să-mi decapitez servitori. Asta durere! nu o pot face

fiind-că am lipsă mare de ei. Nevoind însă să trec cu totul cu vederea porunca împărătească, o să dau ordin să-l prindă pe vecinul meu Tsi-Tso-tsa, cu care am un proces pentru o grădină, și să-l decapiteze împreună cu familia sa. — Grădina apoi o să mi-o adjudec. — Ta-tsi-te prânzeste azi la mine și mă otrăvește la porunca vice-regului Po-pi-pu.

2 *august*. Un nou edict al împăratului mă pedepsește cu 500 de lovituri de baston și confiscarea averii mele. Fiind ocupat în altă parte, trimit spre primirea bastonadei sócra mea La-lo-ling și-i dăruiesc pentru înmormântare un coștiug feștit roșu. Se bucură ca un copil. Cele 4 milioane ce le-am câștigat ca judecător le îngrop în grădină și marelui judecător suprem Hi-hei-hai îi pun 1000 de taeli în mână. Prostul de el nu observă, că's falși. Apoi depun jurământul. Mai târziu ne ducem ambii într'o hală de ciai și ne petrecem de minune.

5 august. Împăratul s'a interesat foarte afabil, dacă decapitarea mîi-a priit. Împărăteasa a dat ordin, să-mî scótă un ochi, să-mî spîndure limba de pórta principală a capitalei și să-mî lege picîórele de mîni. Deórece astfel nu mî-ași putea vedea de lucrul, las să-l prindă pe Vai-voi-vang, un prietin vechi de școlă, și să-l ezece în modul dorit. Așa e aplanat lucrul.

6 august. Un edict al împăratului poruncește să mă spantece. O fac chiar eú și sufer în decursul dîlei de micî indigestiî.

7 august. La porunca vice-regului sînt tras în rótă. Capul mi se taie și se așeadă în vîrfurile unui par pe zidurile chineze.

8 august. Împăratul î-mî dăruiește jacheta galbină care mî-o comand numai decăt la croitor.

Partea seriósă.

C O U C U R S.

Dela «Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român» conform conclusului Nr. 236 din 25 Octomvrie a. c. cu începutul anului școlar 1900—1901 este de conferit:

Un stipendiu de 120 coróne pe an din fundațiunea «I. Roman», destinat pentru studenți de gimnasiu orî școle reale.

Cererile pentru acest stipendiu să se înainteze comitetului central al Asociațiunei în Sibii (Strada Morii Nr. 8) până la 20 Noemvrie a. c. provédute cu urmátóarele documente: a) atestat de botez; b) testimoniú școlar pe anul 1900—1901; c) atestat de paupertate.

Cererile întrate după termin nu se vor considera.

Din ședința comitetului central al «Asociațiunei pentru literatura română și cultura poporului român», ținută în Sibii la 25 Octomvrie 1900.

Dr. Il. Pușcariu,
vice-președ.

Dr. Ben,
secr. II.

Posta Redacției.

Avis. *Aducem la cunoștința celor interesați că tóte clișeurile ilustrațiilor, tablourilor și caricaturilor apărute*

în revista noastră se pot cumpăra cu prețuri foarte avantajoase. La cumpărări mai mari rabat. A se adresa la:

Administrația »Vulturului».

Levascrit. Se publică cu puțină schimbare, mai ales la fine, unde părintele Cornel nu era descris prea estetic. — Mai avem noi la dosar, ce însă per longum et latum numai mai târziu se va publica. E vorbă adecă, că *pentru revizuirea* socoților unei sermane bisericî, a cărei întreg capital era numai 20 fl., protopopul

in spe a pretins 15 fl. și așa biata biserică a rămas cu o avere de 5 fl. Deacă va mai urma vr'o revidere, atunci biata biserică va trebui să ăa de undeva 10 fl. împrumut. Tóte vor urma. — Salutare.

Azi. Ca specimen numai câte-va șire din poezia d-tale «*Pentru ce?*»

N'am avut mai scump în lume
Și 'n viața mea mai drag,
Decăt ochii tei de mure,
Tăinici, ca un dor uitat.

Stimabile, dacă și *lume* cu *mure* și *drag* cu *uitat* (sau póte *lume* cu *drag* și *mure* cu *uitat*? Mai știî?) aú pretenția și intenția hotărîtă să încheie o căsătorie de amor *rimat*, atunci știú că din această căsătorie nimic bun nu se va naște. Caută-le decî soț și soție mai în armonie și concordanță cu prozodia română, căci altmintenî adio «nuntă de virgine rime» cum ar dice secesionistul orăștian.

Bibi Hands off! Hand weg! Nicî la un caz, cu atât mai vértos nu, că nicî nu ai drept. Împacă-te decî cu gândul că nu, și pace.

I. Sp. (Năsăud.) Comunică-ne cari numerî î-ți lipsesc ca să ți-i putem trimite. Salutare.

Lear. Am primit scrisórea D-tale în care ne trimiți cele cincî poezii, a căror sosire le-ai fost anunțat deja cu doue dîle înainte. Până aici tóte's în rînduială. Dar nu înțelegem de ce ne-ai trimis scrisórea *nefrancată*. Bagseamă ai uitat să lipești marca pe plic. (Înainte de citirea poeziilor.) Am citit poeziile. Te rugăm, domnule, că de altă dată când ne vei mai scrie și vei avea de gând să uîți ceva, trimite-ne *marca* și uîță poeziile.

S—d. «Nicî prea prea nicî fórte fórte», cum se dice prin Ardeal. Unele părți bune, altele de tot slabe. O să mai vedem.

Diderot. Scrie-ne unde să-ți trimitem fóia. Am perdut adresa. — Voie bună!

„**Durere**“. Durere! Mai încearcă de altă dată, póte atunci î-ți va zimbi — culegătorul.

Dorel. Urmează sfatul ce l'a dat ficiorului seú Pinkeles Gorkensaft: «Chind vrea la thiș se insore, ăa thu o nevaste așa frumos, chit lua thu la ea și dache fi cel mai siracă fată din lome, și așa di bogat, chit lua thu la ea și dache fi cel mai orît fata din lome». — Zoj zoll ach leben!

Alea. «Ce să mă fac? Cunosc doue surori. Una nu mă vrea, cealaltă n'o vreaú eú» . . . Tacî și plătește-ne abonamentul, înainte de tóte însă grijî, să nu ne trimiți cumva poeziî «hamuróse».

Club. , 9 + 1 Y.—Ș.

Pr. O frunđă veștedă nu-ți dá cuvînt
Să dici că-î tómnă
Și-o rimă 'n șapte versuri lungi
Nimic nu 'nseamnă.

Drept avem orî nu?

Dor neîmplinit. Ne pare reú că nicî noi nu-l putem împlini. De altmintenî și demersurile d-tale aú fost greșite dela început. Dacă «ea» nu ți-a stîmpărat dorul prin dulceața buzelor ei, cređi că . . . Nî-e chiar teamă sa sfîrșim gândirea. În caz de lipsă o să adresăm versurile madamei Schmerzenherz, mama venerabilului nostru jupân Ițic Schmerzenherz.

Kovács L. & Comp.

Oradea-Mare (Nagyvárad) vis-a-vis de hotelul „Arborele-Verde“

☞ Cele mai bune, fine și ieftine stofe pentru haine femești, diferite pânzături, covore, albituri femești și bărbătești, etc. ☞

TÓTE ARTICOLELE DE MANIFACTURĂ.

==== Nicăiri mai ieftin ca aici. ====

(Comandele prin postă se efectuează momentan, gratis și scutite de spese postale.)

☞ PENTRU CĂLĂTORII LA BUCUREȘTI. ☞

Grand Hotel Metropole,

cel mai elegant, cel mai curat și cel mai ieftin hotel.

Situat în cel mai frumos loc, vis-à-vis de palatul regal.

Odăi foarte curate (aproximativ 200 la număr) și de tot ieftine (de la 3 franci = 1 fl. 50 cr. în sus), serviciu prompt și cinstit, *culină pe cât de ieftină pe atât de boierească.*

E de observat, că directorul Hotelului, d-nul **Corneliu Daniilescu** e frate de al nostru, român transilvănean, model de om corect și cinstit, cu unica năzuință că pasagerii (oșpeții) să fie pe deplin satisfăcuți.

Recomandăm din inimă tuturor aceluia, care călătoresc în frumoasa capitală a României, să descălece numai la acest Hotel și convinși suntem, că vor fi într-o tîmpă peste așteptare satisfăcuți.

MERSUL TRENURILOR.

Valabil de la 1. octombrie 1900.

Cluj—Oradea-Mare—Budapesta.						Budapesta—Oradea-Mare—Cluj.							
		Accel.		Person.		Mixt.			Accel.		Person.		Mixt.
Cluj	pleacă	11 01	12 32	7 —	6 13	— —	Budapesta	pleacă	9 15	6 50	5 45	8 30	— —
Hue din	»	12 20	1 44	8 37	7 54	— —	Nagy-Káta	»	10 20	7 56	7 54	10 16	— —
Ciucea	»	12 52	2 15	9 19	8 37	3 25	Szolnok	»	11 19	9 07	9 27	11 31	— —
Bucea	»	— —	— —	9 33	8 51	4 27	P.-Ladány	»	12 55	10 43	11 53	2 —	5 —
Bratca	»	— —	— —	9 50	9 10	4 51	Báránd	»	— —	— —	12 07	2 12	5 17
Vad	»	1 34	3 01	10 08	9 30	5 26	Sáp	»	— —	— —	12 24	2 27	5 38
Alesd	»	†1 48	†3 15	10 25	9 48	5 54	B.-Ujfalú	»	1 33	11 18	12 46	2 47	6 04
Teleagd	»	2 01	†3 28	10 42	10 07	6 21	M.-Peterd	»	— —	— —	1 —	3 —	6 21
F.-Oșorheiü	»	— —	— —	11 01	10 27	6 49	M.-Keresztes	»	— —	— —	1 14	3 12	6 37
Valența	»	2 25	— —	11 10	10 37	7 02	Bors	»	— —	— —	1 28	3 25	6 56
Oradea-Mare sosește		2 31	3 57	11 17	10 44	7 11	Bihar-Püspöki	»	— —	— —	1 36	3 32	7 08
Oradea-Mare pleacă		2 38	4 10	11 32	11 04	2 23	Oradea-Mare sosește		2 11	11 56	1 48	3 42	7 16
Bihar-Püspöki	»	— —	— —	11 42	11 15	2 38	Oradea-Mare pleacă		2 18	12 16	2 06	3 58	12 25
Bors	»	— —	— —	11 50	11 22	2 47	Valența	»	2 25	— —	2 30	4 05	— —
M.-Keresztes	»	— —	— —	12 03	11 37	3 12	F.-Oșorheiü	»	— —	— —	2 41	4 16	— —
M.-Peterd	»	— —	— —	12 15	11 50	3 38	Teleagd	»	2 50	12 48	3 03	4 38	12 48
B.-Ujfalú	»	3 18	4 50	12 29	12 05	4 07	Alesd	»	†3 04	†1 02	3 21	4 56	— —
Sáp	»	— —	— —	12 47	12 28	4 39	Vad	»	3 26	1 26	3 45	5 20	— —
Báránd	»	— —	— —	1 01	12 42	5 01	Bratca	»	— —	— —	4 06	5 43	— —
P.-Ladány	»	4 03	5 40	1 34	1 19	5 17	Bucea	»	— —	— —	4 27	6 06	— —
Szolnok	»	5 39	7 32	3 35	3 37	— —	Ciucea	»	4 16	2 16	4 52	6 31	3 49
Nagy-Káta	»	6 34	8 28	4 45	5 07	— —	Huedin	»	4 52	2 49	5 32	7 16	— —
Budapesta sosește		7 50	9 40	6 20	7 10	— —	Cluj	sosește	5 55	3 50	6 59	8 33	7 04

Oradea-Mare, — Beiuș, — Vașcou.

		Mixt.	Person.
Oradea-Mare	pleacă	5 35	2 40
Felix	»	— —	3 13
Cordău	»	6 26	3 27
Drăgești	»	7 55	4 45
Ceica	»	8 12	†5 00
Sombașag-Rogoz	»	9 02	5 47
Hollod	»	9 15	5 58
Ginta	»	9 29	6 11
Șoim	»	9 55	6 36
Borz	»	†10 10	†6 50
B.-Ujlak	»	10 22	7 01
Șoncuiș	»	†10 35	†7 13
Beiuș	»	11 21	7 47
Sudrici	»	11 44	8 09
Lunca-Băița	»	12 13	†8 21
Vașcou	sosește	12 29	8 49

Vașcou, — Beiuș, — Oradea-Mare.

		Person.	Mixt.
Vașcou	pleacă	4 00	2 55
Lunca-Băița	»	†4 12	†3 08
Sudrici	»	4 30	3 37
Beiuș	»	5 07	4 16
Șoncuiș	»	†5 28	†4 38
B.-Ujlak	»	5 40	†4 51
Borz	»	†5 49	†5 01
Șoim	»	6 05	5 22
Ginta	»	6 26	†5 42
Hollod	»	7 01	6 —
Sombașag-Rogoz	»	7 31	6 28
Ceica	»	†7 27	†7 08
Drăgești	»	7 56	7 33
Cordău	»	8 57	†8 36
Felix	»	9 10	†8 49
Oradea-Mare	sosește	9 41	9 21

Oradea-Mare—Arad.

		Person.			
Oradea-Mare	pleacă	10 20	4 30	7 00	
Osi	»	10 30	4 41	7 16	
Less	»	10 48	5 01	7 52	
Czéfa	»	11 03	5 19	8 29	
Szalonta	»	11 26	†5 44	8 46	
Kötegyán	»	11 46	6 05	9 15	
Sarkad	»	11 57	6 17	9 37	
Giula	»	12 21	7 44	10 01	
Ciaba	»	2 23	7 18	4 32	
Curtici	»	3 28	8 21	5 38	
Arad	sosește	3 55	8 48	6 05	

Arad—Oradea-Mare.

		Person.			
Arad	pleacă	5 10	11 20	9 37	
Curtici	»	5 39	11 49	10 07	
Ciaba	»	6 40	12 54	11 50	
Giula	»	7 27	3 05	5 36	
Sarkad	»	7 47	3 27	5 58	
Kötegyán	»	†7 56	3 39	6 10	
Salonta	»	8 28	4 10	6 47	
Cefa	»	8 42	4 34	7 18	
Less	»	9 04	5 —	7 51	
Ósi	»	9 21	5 19	8 16	
Oradea-Mare	sosește	9 32	5 30	8 31	

Numerii groși înseamnă timpul de la 6 ore seara până la 5 ore 59 de min te mineața. — Numerii semnați cu † înseamnă stațiunile, unde trenurile numai condiționat se opresc.